

РЕШЕНИЕ

№ 943

гр. София, 20.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 30.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **4739** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 203 – 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 125 от Закона за държавния служител (ЗДСл.).

Образувано е по искова молба вх. № 13087 от 13.05.2013 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) подадена от А. Д. П. срещу Агенция „Митници“ към Министерство на финансите. От ищеца е предявен иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл. вр. с чл. 104 от ЗДСл. с цена на иска 5 896, 80 лв. (увеличен след допуснато в хода на процеса изменение на иска), за периода 14.04.2011 г. – 14.10.2011 г. – обезщетение за времето, през което не е бил на служба поради прекратяване на служебното му правоотношение. В исковата молба се излага, че служебното правоотношение на П. е било прекратено със заповед № 1701 от 12.04.2011 г. издадена от директора на Агенция „Митници“, отменена с решение № 552 от 07.02.2012 г. постановено по адм. дело № 3545 по описа за 2011 г. на АССГ, I-во отделение, 16-ти състав, оставено в сила с решение № 10855 от 30.07.2012 г. постановено по адм. дело № 4948 по описа за 2012 г. на Върховен административен съд (ВАС) – П. отделение. С оглед изложеното е направено искане към съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата от 5 896, 80 лв., представляваща обезщетение за времето, през което не е бил на служба поради прекратяване на служебното му правоотношение за периода 14.04.2011 г. – 14.10.2011 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноски, включително адвокатски хонорар.

Ответникът – Агенция „Митници“ към Министерство на финансите, чрез процесуалния си представител, оспорва предявения иск. Сочи, че обстоятелството, че има незаконосъобразен административен акт не обосновава настъпването автоматично на вреди от него. Счита, че от страна на ищеца не е доказано, че не е работил през процесния период по друго трудово или служебно правоотношение или на граждански договор. Излага, че видно от заповед № 3071 от 08.03.2013 г. ищецът не се е явил да заеме предишната си длъжност в двуседмичен срок от влизане в сила на решение № 10855 от 30.07.2012 г. на ВАС. С него е оставено в сила решение № 552 от 07.02.2012 г. на АССГ, с което е отменена заповед № 1701 от 12.04.2011 г. издадена от директора на Агенция „Митници“. Прави извод, че издаването на заповедта се приравнява на правно нищо и следва да се приеме, че правоотношението с ищеца не е било прекратявано. Поради тази причина счита, че при определяне на размера на обезщетението му следва да се вземе предвид заплатата му към момента на уволнението. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че предявеният иск е основателен и доказан.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че А. Д. П. е работел при ответника по служебно правоотношение, като е заемал длъжността „старши инспектор“ в Митническо бюро „Драгоман“, Митница Столична. Със заповед № 1701 от 12.04.2011 г. на директора на Агенция „Митници“, органът по назначаването е наложил на П. дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратил служебното му правоотношение на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл. Заповедта е връчена на П. на 14.04.2011 г.

С решение № 552 от 07.02.2012 г. постановено по адм. дело № 3545 по описа за 2011 г. на АССГ, I-во отделение, 16-ти състав, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на А. Д. П. е отменена, като незаконосъобразна. С решение № 10855 от 30.07.2012 г. постановено по адм. дело № 4948 по описа за 2012 г. на ВАС - П. отделение, решението на АССГ е оставено в сила.

От представените извлечения от служебна книжка № 1067 от 03.07.2006 г. серия Л 48785 и трудова книжка № 7 на А. Д. П., е видно, че за периода от прекратяването на служебното му правоотношение с ответника (14.04.2011 г.) до датата на отмяна на заповедта, с която служебното му правоотношение е било прекратено (30.07.2012 г.) той не е бил назначен на друга държавна служба и не е получавал възнаграждение за друга работа. В съдебното заседание, проведено на 18.09.2013 г., съдът извърши служебна констатация по представените в оригинал трудова и служебна книжка на ищеца, при която се установи, че страниците от оригиналите им са идентични с представените по делото заверени копия от същите страници.

Обстоятелството, че ищеца не е започнал работа по друго трудово или служебно правоотношение се потвърждава и от писмо вх. № 25058 от 27.09.2013 г. от Националния осигурителен институт (НОИ). Видно от писмото, съгласно данните в информационната система на НОИ, лицето А. Д. П. с ЕГН [ЕГН] няма регистрирани трудови правоотношения след 01.05.2004 г., а също така няма данни за деклариран осигурителен доход по служебни правоотношения след м.04.2011 г.

От АССГ на ищеца е издадено съдебно удостоверение, чрез което да се снабди с друго такова от Агенция „Митници“, от което да е видно какъв е размерът на

основната заплата за заеманата от него преди уволнението му длъжност „старши инспектор“ в Митница Столична, към момента на признаване на уволнението му за незаконно – 30.07.2012 г. и към момента, към който е трябвало да се яви за заемането на държавната служба – 13.08.2012 г. Въз основа на посоченото съдебно удостоверение и издадена служебна бележка от и.д. директор на дирекция „Организация и управление на човешките ресурси“ при ответника. Видно от отразеното в нея заплата на А. Д. П. към 30.07.2012 г. е в размер на 982, 80 лв.

От страна на ответника в хода на настоящето производство е представен фиш № 1 за м. март 2011 г. от който е видно, че основната заплата на П. през посочения месец е в размер на 780, 00 лв.

Представена е и заповед за прекратяване на служебно правоотношение № 3071 от 08.03.2013 г., видно от която служебното правоотношение с А. Д. П. заемащ длъжността „старши инспектор“ в Митническо бюро „Драгоман“, Митница Столична е прекратено на основание чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл., тъй като служителят не се е явил да заеме предишната си длъжност в двуседмичен срок от влизане в сила на съдебно решение № 10855 от 30.07.2012 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

За да бъде уважен предявеният иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл. вр. с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. следва да се установи осъществяването на следните елементи от правопораждащия фактически състав визиран в нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл.: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; оставане на служителя незаем по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение. Вредата, подлежаща на обезщетяване от ответника, се определя по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Съгласно посочената разпоредба (в редакцията ѝ към датата на влизане в сила на съдебното решение, с която заповедта е отменена), когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение. Предвид изричната регламентация в чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. неоснователно се явява възражението на ответника, че дължимото на ищеца обезщетение следва да бъде определено, като се вземе предвид основното му възнаграждение към датата на уволнението му.

В случая с влязло в сила съдебно решение е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение между страните в производството. Наред с това се установи, че за периода от прекратяването на служебното му правоотношение (14.04.2011 г.) до датата на отмяна на заповедта, с която служебното правоотношение е било прекратено (30.07.2012 г.) ищеца не е бил назначен на друга държавна служба и не е получавал възнаграждение за друга работа. Предвид факта, че П. не се е явил пред органа по назначаването, за заемане на длъжността „старши инспектор“ в

Митническо бюро „Драгоман“, Митница Столична, съдът приема, че релевантният момент за определяне на претендираното от него обезщетение е момента на признаването на уволнението му за незаконно – 30.07.2012 г.

Видно от представената от ответника служебна бележка, основната заплата на П. към момента на признаването на уволнението му за незаконно – 30.07.2012 г. е в размер на 982, 80 лв. Противно на твърденията на ответника се установи, че ищецът е останал незаает по служебно или трудово правоотношение за целия претендиран от него период от шест месеца – от 14.04.2011 г. до 14.10.2011 г. Следователно дължимото от ответника обезщетение за периода от 14.04.2011 г. до 14.10.2011 г., определено по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. възлиза на 5 896, 80 лв. Не се установи ответникът да е изпълнил задължението си за заплащането му. Същият и не твърди да го е заплатил. Предвид изложеното следва да се приеме, че предявеният иск е изцяло основателен и като такъв следва да бъде уважен в пълния претендиран размер.

По разноските в производството:

Предвид правните изводи на съда досежно основателността на исковата претенция и изложените по-горе съображения, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски. В исковата молба ищецът е направил искане за присъждане на направените по делото разноски. Не е представен списък с разноските по чл. 80 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), но видно от съдържащите се по делото доказателства, ищецът е направил единствено разноски за адвокатско възнаграждение. От текста представения по делото договор за правна защита и съдействие № 404260 от 17.09.2013 г. се установява, че между П. и представляващия го адвокат е договорено възнаграждение в размер на 800, 00 лв., като е отразено, че посочената сума е реално внесена. Предвид посоченото в договора съдът намира, че са налице доказателства за заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 800, 00 лв. В случая обаче от страна на ответника е направено възражение за прекомерност на претендираното и заплатено от ищеца възнаграждение. В разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК е предвидено, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗА). Според алинея втора от чл. 36 от ЗА размерът на възнаграждение се определя в договор между адвоката и клиента, този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет. В изпълнение на законовата делегация Висшият адвокатски съвет е приел Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно чл. 8 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималното възнаграждение при интерес от 5 000, 00 до 10 000, 00 лв. е 450 лв. + 4 % за горницата над 5 000, 00 лв. В настоящия случай (при интерес в размер на 5 896, 80 лв.), минималното адвокатско възнаграждение възлиза на 485, 87 лв. Предвид факта, че делото не е с голяма фактическа и правна сложност, възражението на ответника се явява основателно. Следва да се приеме, че е налице прекомерност на заплатеното възнаграждение за един адвокат и сумата следва да бъде намалена на 485, 87 лв., като при определянето ѝ съдът съобрази и т. 3 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. на Върховния касационен съд по тълкувателно дело № 6/2012 г. на

ОСГТК.

Воден от гореизложеното, Административен съд – София град, I – во отделение, 42-ри състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Агенция „Митници” към Министерство на финансите, с адрес [населено място], [улица], да заплати на А. Д. П., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] и съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Б. и адв. Р., сумата от 5 896, 80 лв. (пет хиляди осемстотин деветдесет и шест лева и осемдесет стотинки), на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл. вр. с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл., представляваща обезщетение за времето през което не е бил на служба поради прекратяването на служебното му правоотношение, за периода от 14.04.2011 г. до 14.10.2011 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 13.05.2013 г. до окончателното изплащане ѝ изплащане, както и да му заплати сумата от 485, 87 лв. (четиристотин осемдесет и пет лева и осемдесет и седем стотинки), на основание чл. 78, ал. 1 вр. с ал. 5 от ГПК, представляваща направени по делото разноски.
Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: